
Csiki László

HANGKÖZÖK

Szól nekem a rádió, hogy hány az óra,
hogyan dolgoztam és nem ettem tegnap óta,
a munkám az volt, hogy magát elfelejtsem,
ne jusson magának egy vércseppnyi hely sem,
falat kenyérből, korty vízben ott lett volna,
szól a rádió, hogy felejttem tegnap óta,
de beköltözött maga talán a rádióba,
síp, zúg, pittyeg, bűg, majd kérdez és dalol
a fülem mellett, mégis távol valahol,
mint kinek itt nincs elszámolnivalója.

Idegen nyelvekbe, más harmóniákba
bújt el, rejtezik előlem mindhiába,
mert felzeng a hiba, az *e* hang nyitottan,
amire hat estén át én tanítottam,
és élnek millióan születésem helyén,
akik tudják ebből, hogy maga az enyém,
irigyelnek, büszkén, hogy voltam oly kemény,
ágyban oktattam ki a tájnyelvi szóra
a csillagot, ki bemondja, hány az óra,
és két sípjelle között riszál a remény.

SISTERGÉS

Rövid az éjszaka, mint a tyúk élete
egy püspökéhez képest,
hajnalban elvágott torokkal kiált,
vérszínben: élvezd, élvezd!

Süssünk húst ma, asszony, a kertben,
gazdag illata száll majd,
belélegzem, nézem, forgatom tűzön,
ízenként megkívánlak.

Rövid az éjszaka, gyűlnek a kutyák a szagra,
vágyódom, mégis félek,
elégett egy püspök, lilán, folyik a véred,
szerelmünk kölcsönös merénylet.